

Wo és a zene

McCloud, Kalifornia - 2019. június 29.

(Forrás: https://www.kryon.com/CHAN2019/k_channel19_McCloud.html)

A tisztább megértés érdekében - hogy segítsék az olvasókat - Lee és Kryon újra átvizsgálták ezt a közvetítést. Az előben elhangzottak gyakran olyan energiát foglalnak magukba, olyasfajta kommunikációt hordoznak, amit a nyomtatott szöveg nem mindig képes visszatükrözni. Emiatt a leiratban néha még további, vagy összesűrített információ is szerepelhet. Szóval, élvezzék ezt a kibővített üzenetet, ami McCloud-ban került átadásra!

Üdvözöllek benneteket kedveseim, Kryon vagyok a Mágneses Szolgálattól!

Alkalmanként átadunk nektek egy-egy történetet, példázatot, allegóriát. Ez pontosan az, amit most is tenni kívánunk. Amikor megtesszük, mindig ugyanazt a személyt használjuk erre - a neve Wo. Wo nem férfi vagy nő. Wo egy "Wo-man" (angol szójáték: férfi és nő egyben - a ford.) és habár nem nélküli, az angol nyelvben nem könnyű egy nem nélküli személyt bemutatni egy történetben. Így Wo-t hímneműnek fogjuk nevezni ebben a mesében.

Erről a férfiről akarok beszélni nektek, és hogy mi történt vele. Azzal kezdjük, hogy megvizsgáljuk, ki is ő. Wo egy olyan férfi, aki egy kisvárosban él. Nem olyan kicsiben, mint az, amelyikben ti vagytok (McCloud, Kalifornia), de van legalább négy közlekedési lámpája. (Nevetés) Egy kisváros volt ez, erdővel körülvéve.

Wo nem érezte szükségét annak, hogy valami vallásban vegyen részt. Valójában már korábban eldöntötte, hogy nem szereti az egyházat - nem igazán. Érezte a szeretetet és tudott számos templomba járó ember becsületességéről, de ez mégsem olyasmi volt, amit neki találtak ki. Amit a számára találtak ki, az a természet volt. Wo spirituálisan kapcsolódott a Földdel. Amikor mások elmentek vasárnapi istentiszteletre, Wo kiment sétálni az erdőbe. Wo már korábban felismerte a völgyek, tavak, patakok, állatok és fák szentségét, és ez része volt a saját istentisztelete forgatókönyvének. Azt érezte, hogy érzi, ahogy a föld beszél hozzá, amikor kimegy. Így hát, ez Wo - és most már a terep előkészítve áll arra, hogy elmeséljük nektek, mi is történt ebben a történetben.

Közületek sokan tapasztaltak élénk álmokat, vagy talán látomásoknak is nevezhető dolgokat - és ez történt Wo-val is. Egyik éjjel, amikor Wo mélyen aludt, történt valami, amit csakis látomásnak lehetne nevezni. Annyira valóságos volt! Meghaladott minden valóságosat Wo tapasztalataiban. Bárcsak el tudnám mondani, a tőlem telhető legjobban, hogy mit is élt át, de bármi, amit mondanék, még csak a fele sem lenne annak. Wo-nak kellene lennetek ahhoz, hogy igazán éreznék!

Wo meghallotta a "zenét". Kedveseim, amit Wo hallott és átélt, az meghatározhatatlan. Hallotta a zenét, ami annyira tökéletes és gyönyörű volt, hogy túlment minden, amit valaha is megtapasztalt emberként a Földön. Nem volt semmi, amihez hasonlíthatta volna. A képek, amiket a fejében látott, és a hangzás, amit hallott tökéletes volt és gyönyörű.

Nos, azt kérdezhetitek: *"Milyen fajta zene volt az?"* Azonban ez nem egy meghatározható dolog. Nem klasszikus vagy pop zene volt. Nem lehet osztályba sorolni. Az csak úgy "volt", és minden hangszert tartalmazott, amiket valaha csak ismert. Olyan tökéletesen és sorrendben volt lejátszva, ami egyszerre hozott létre hősies és romantikus dallamokat. Nem is tudta elhinni. Majdnem olyan volt, mintha Wo fekete-fehér lett volna, és hirtelen színesben hallott volna.

Wo ebben a csodás látomásban sütkérezett. Még csak el sem tudott képzelni ilyesmit a valós életben, de ott volt, és hallotta. Gyorsan felismerte, hogy valójában nem is hallja, hanem inkább minden egyes sejtjében érezte azt. Ez volt a valaha hallott leggyönyörűbb zene. Megmagyarázhatatlan, mégis tökéletes - aztán felébredt. Ráeszmélt arra, hogy nedves a párnája. Zokogott a látomás gyönyörűségétől. Egy olyan helyet látogatott meg a látomásában, ami megszentelt volt és fogalma sem volt arról, hogy miért is történt ez meg.

Nos, Wo hitt abban, hogy léteznek olyan, a Szellemtől származó jelek, amelyek segítenek neki az életben. Megtapasztalta ezt a múltban az erdőben, ahová kijárt és ahol intuitív gondolatai támadtak. Wo azt gondolta magában, hogy: *"Talán ez valami olyan jel, hogy tanulmányoznom kellene a zenét, vagy részt kéne vennem valami zenés dologban? Talán ez valóban maga az útbaigazítás? Azonban igazából sohasem érdekelt, hogy zenét adjak elő vagy bármi ilyesmit csináljak."*

Aztán Wo elment otthonról, és szinkronisztikusan felfedezte, hogy éppen egy városi meghallgatás zajlik egy kórusba. Azt gondolta: *"Ez az! Csatlakoznom kell valamihez. Egy kórus része kell legyek."* Tehát, Wo elment a meghallgatásra. Csalódott volt. Azt mondták neki szeretettel és együttérzéssel, hogy: *"Wo, három ok miatt sem tudunk bevenni téged a kórusba. Először is, semmi zenei adottságod nincs. Másodsor, fogalmad sincs róla mi az a hangmagasság. Harmadsorra pedig olyan a hangod, mintha körömmel kaparnák a táblát."* Nem a kórus volt az a valami tehát.

Wo nem tudta, hogy merre is forduljon, ám valahogy mégis felismerte, hogy ez talán nem is egy cselekvésre való felhívás volt, ahogyan azt ő gondolta. Aztán újra megtörtént! A látomás megisméltődött. Ezt kérte. Azt mondta, hogy: *"Kedves Szellem! Ez egy elképesztően bámulatos élmény volt, és nem tudom miért vagy miről is szólt, de add meg nekem még egyszer!"* Meg is kapta. Ugyanolyan módon kapta meg, csak ezúttal még egy kicsit tovább is tartott. Ezen alkalommal úgy érezte, hogy egészen benne volt a közepében. Ahhoz volt hasonlatos, mint amikor egy személy az éppen játszó zenekarban benne áll, vagy az élmény egyenlő volt azzal, mintha tényleg benne lett volna a gitárban mialatt játszanak rajta. Olyan tökéletességgel érezhető a húrok rezdülése veletek együtt, hogy sírtok az örömtől mikor halljátok és átélitek. Egy zenész azt mondaná, hogy minden mást kizáró és tökéletes az ilyen élmény. Wo benne maradt a látomásban, és beleájt az élménybe. Ez volt a legelképesztőbb élménye, amiben valaha része volt - bármikor is! Aztán felkelt és azt mondta: *"Szellem! Ennek jelentenie kell valamit. Jelentenie kell valamit! Nem vihetsz el egy helyre, ahol hallhatom és élvezhetem ezt anélkül, hogy ez jelentene valamit."*

Wo sétált az erdőben, a fák között, a réteken, és ott kereste a válaszokat. Ez mindig is az a hely volt, ahol jól működött az intuíciója, és igaza is volt. Mivel az intuíciója, hogy az idő ezen pontján menjen be a fák közé, elvezette egy gyönyörű tisztásra, egy mezőre. A nap ragyogott, a fű élénkzöld volt, és a fák nélküli tisztáson ott ült egy gyönyörű nő. Fialat tanulók vették őt körül, akik szintén szépségesek voltak.

Wo látta, hogy a nő idősebb volt, ám szép. Tanított valamit. A tanulói pedig erősen figyeltek, majdnem mintha mindannyian ugyanabból az iskolából jöttek volna, mintha mind egykorúak lettek volna. Wo elcsendesedett egy pillanatra és felismert valamit: tisztán hallotta őt. Nem számított, hogy milyen messze is volt, mikor feltűnt ez a kép, nagyon tisztán hallotta őt. Majdnem olyan volt, mintha a szél egyenesen a füléhez vitte volna a hangját.

Wo egy kicsit közelebb ment, és a nő nem adott semmi reakciót. Nem hagyta abba a tanítást, és a tanulók sem néztek körül. Tehát Wo leült egy pillanatra, és hallgatta a tanítását. Aztán a nő mondott valamit, ami reakciót váltott ki belőle. Azt mondta ki, hogy: *"Fenségesen nagyszerűnek születtetek."* Ez nem valami olyan volt, amin Wo valaha is töprengett volna vagy hallott volna korábban az életében. Az emberek nem fenségesként tekintenek önmagukra. Még ha a legjobb módon viselkednek is - legbecsületesebben - úgy hiszik, hogy csupán megfelelőek, de sohasem nagyszerűek. Ez nem egy megszokott meghatározás, amit korábban hallott az emberiségről. Elképesztően csodás volt a hangja. Nagyon sokáig ott tudott volna ülni őt hallgatva. Aztán felé fordult és azt mondta: *"Wo, miért nem jössz közelebb?"* Wo elképedt.

Wo megdöbbenve vette tudomásul, hogy tudta a nevét! Talán járt már korábban a városban és tudott Wo-ról? Ismerték az asztalosmunkáiról, amiben jeleskedett is. Jó munkája volt, boldog volt és elégedett. Talán megvolt nekik a neve valahol és a nő látta? *"Biztos vagyok abban, hogy így volt."* - töprengett Wo, de azért kíváncsi volt. Közelebb mozdult.

Közelebb húzódott, és leült vele szemben. Közvetlenül hozzá szólt: *"Wo, szeretnél feltenni bármi kérdést?"*

Wo így válaszolt: *"Igen, szeretnék."*

Aztán azt mondta neki: *"Rendben, de meg kell értened a szabályokat - íme itt vannak! Feltehetsz egy kérdést, de egyet én is visszakérdezek. Ez így fog menni."*

Wo feltette a kérdését: *"Ki vagy te?"*

"Mély életbölcsséget képviselek." - válaszolta. *"A bölcsesség őrzője vagyok. Olyasalaki vagyok, aki el tudja mondani neked az igazságot bármilyen kérdésről, amit csak felteszel. Ez vagyok én. Wo, most én jövök, hogy feltegyek neked egy kérdést."*

Wo kihúzta magát és készen állt. Azt gondolta, hogy készen állt, de a kérdésre, amit a nő feltett, nem számított.

Ránézett és azt mondta: *"Wo, hallottad a zenét?"*

Ez majdnem teljesen kiütötte. Wo azonnal azt hebegte, hogy: *"Honnan tudsz a zenéről?"*

"Wo, ez egy újabb kérdés." - elmosolyodott, ahogy válaszolt. *"Most, nekem kell egy másikat feltennem."*

"Nem. Kérlek válaszolj!" - hebegett Wo. *"Honnan tudsz a zenéről?"*

"Wo, minden ember rendelkezik a zenével." - válaszolta.

Wo elgondolkodott egy pillanatra. Húha! Ez azt jelenti, hogy minden egyes emberi lénynek lehet ilyen elképesztő látomása, és talán azt is megtapasztalhatják, amit ő.

"Micsoda egy felfedés. Ez bámulatos." - mondta.

"Wo, készen állsz a visszakérdezésekre?"

"Igen." - Wo készen állt.

"Wo, mi az álláspontod?" - kérdezte

Ez meglepte. Kérdés formájában kért kijelentést. Mi a megállapításom? A bölcsek a türelmükről híresek, és a nő az volt. Elég sok idő telt el a kérdése és végül a válasz között. Wo gondolatban átfutotta az integritás forgatókönyveit, mindazt, ami az állítása lehetne. Megkérdezte magától: *"Mi az én állításom ebben az adott pillanatban egy olyan bölcs előtt, aki úgy tűnik, olyan információt is tud rólam, amit még én magam sem?"* Tudta, hogy olyasvalaki előtt ül, aki idős és bölcs, és esélyt adott számára, hogy kimondja az igazságát. Tekintélyes mennyiségű idő állt rendelkezésére a válaszig.

A tanulók nem szóltak semmit. Sohasem tették. Egyszerűen csak csöndben voltak a lábainál. Végül ráeszmélt - az elképzelést, hogy mit is kérdezhetett tőle - és aztán már tudta.

Wo felállt és azt mondta: *"Az állásfoglalásom az kedves bölcs, hogy többet akarok."*

Ő elmosolyodott és így felelt: *"Hát legyen így! Kérlek gyere vissza, és többet fogok tanítani neked!"*

Wo hazament, emelkedett hangulatban, hogy a szinkronicitás és az intuíció révén tényleg találkozott valakivel, aki tanítani tudta őt. A tanítás ez volt: *"Wo, fenségesen nagyszerű vagy. Nagyszerűnek is születted."* Ezek a dolgok igazságként csengtek a fülében, és aznap este a zene megisméltődött!

Ezúttal a zenén kívül más dolgokat is látott. Látta azokat, akik körülötte voltak ebben a látomásában, mintha a zene a munkában vagy az utcán szólt volna. Aztán látta más emberi lények reakcióját - teljes hirtelenséggel hagytak abba mindent. Abbahagytak mindent és lefagytak, de nem fordultak a zene felé, mintha meg sem hallották volna azt. De valahogyan mégis reagáltak rá. Megálltak. Ott volt újra: a zene elragadó volta, ami valahogy romantikus és hősies volt, és azt váltotta ki benne, hogy a büszkeségtől illetve az együttérzéstől szárnyra kapott az elméje. Ismét sírt. Hihetetlenül gyönyörű volt! Ez az élmény mindent meghatározott, amit valaha csak kérhetett a szépség és az igazság példájaként. Gondolatok csak önmagatokra kedveseim! Egy olyan helyzetben, ahol hirtelen egy olyan nem evilági zene mutatkozik meg számotokra, ami annyira tökéletes és gyönyörű, hogy reagáltok rá, de nem tudjátok meghatározni azt. Igen, annyira szépséges volt, hogy minden, amit csak akartatok az volt, hogy fenntartsátok, majd pedig egyre többet és többet szerettetek volna belőle. Aztán vége lett.

Wo visszament. Visszament a bölcshöz. Ő ott volt, újra csak tanított. Wo odasétált, és ismét fel lett kérve arra, hogy üljön le elé. A bölcs egyre több és több dolgot kezdett el mondani neki. Ezek újdonságok és csodálatos igazságok voltak.

Így Wo lassacskán mindig egy kicsit többet tanult, majd végül újra feltett egy kérdést: *"Bölcs, kérlek mondj nekem többet a zenéről!"*

A bölcs ezekkel a szavakkal válaszolt neki: *"Wo, ezt a legtöbb ember nem érti meg. Olyanok, mint egy hagyma, amit le kell hámozni. A lehámozott dolgok azok, amiket megtanítottak nekik, de nem teljesen helyesek. Ahogy lefejtik ezeket a dolgokat, felfedik az alapvető igazságokat a saját tudatosságukon belül. Lehámozzák azokat a pontatlan dolgokat, amiket mások mondtak nekik. Lehámozzák a régi szokásokat. Addig fejtik lefelé a félelmeket, amíg végül eljutnak egy olyan helyre, ahol félelem nélkül elérik az emberi lény alapvető lényegét. Aztán felfedezhetnek valamit: az emberi lény maga a zene."*

"Wo, mi az állításod?"

Wo pedig így felelt: *"Többet akarok! Többet akarok!"*

Így ment hát ez Woval. Visszatért a városba, és folytatta az életét, a munkáját a falujában. Felismerte, hogy ő maga a zene. Hogyan lehetséges ez? Aztán Wo elkezdte azokat a zenei hangzásokat és hősies dallamokat az álmán és a látomásain kívül lévő helyeken is meghallani. Valójában olyan finoman hallotta őket, hogy azok mosolygásra bírták, mivel minden alkalommal amikor hallotta azokat, nagyszerűen fenségesnek érezte magát!

Hamarosan Wo megértette azt, hogy tényleg "benne volt a gitárban". Tényleg „benne volt a játszó zenekarban”, és "ő maga volt a zene". Ez az igazság azon hősies zenéje volt, amit közvetített, bárhová is ment. Voltak, akik meghallották, és voltak akik nem, de mindannyian megálltak és éreztek valamit. Sokan felismerték, hogy Wo csakugyan nagymértékben

megváltozott. Nagyszerűség volt benne, és bárhová is ment, tudták, hogy volt valami megszentelt, szépséges, és együttérző ebben az emberben. Más volt. Hamarosan néhányan leültek a lábainál és hallgatták, mivel Wo elkezdett tanítani. Mit jelent az, hogy ismeritek és szeretitek a bolygót? Mit jelent, hogy megértitek azt, nagyszerűek vagytok? Mit jelent az, hogy egygé váltok mindennel? Mit jelent az, hogy rájöttök, a Teremtő nagyobb annál, mint amit elmondtak nektek? Mit jelent azt tudni, hogy okkal vagytok itt?

Wo visszament a mezőre még egy találkozóra a bölccsel. Szeretett volna még egyet, csak még egy találkozót. Megtette az utat a tisztásig. A dombon túlra, a mezőre, ahol valaha csak fű volt és ahol a tanítást végezte... ám a nő már nem volt ott.

Egy füves mező helyett egy óriási ősi fa állt ott, körülötte gyönyörű virágokkal. Wo elmosolyodott, és leült. Felismerte, hogy mi történt. Még maga a bölcs is látomás volt, a tanulók pedig a virágok. Gaia tanította őt! Amit ezután tett, arra szeretném, ha emlékeznétek, mert ez mutatja meg az érettségét!

Wo begyalogolt egyenesen a mezőre, ahol mindig is ücsörgött és leült közvetlenül a fával szemben. Azt mondta a fának: *"Többet akarok."* Hallotta a levelek susogását, és ahogyan a szél keresztüláramlik közöttük, válaszolva neki. Órákig ült ott Wo, ahogy Gaia még többre tanította őt. Mi pedig most itthagyjuk Wo-t.

Kedveseim, tényleg el kell magyaráznom nektek, hogy ez mit is jelent? Mindegyikőtök nagyszerűen fenséges és rendelkezik azzal a lehámozandó hagymával. Ahogy lehámozzátok azokat a nem helyénvaló dolgokat, az élettől való félelem elkezdi csökkenni és engedni. Azon előző érzékelések, amik nem helyesek, megmutatják önmagukat. A becsületesség és az együttérzés elkezdi kiemelkedni. Aztán egyre jobban és jobban elkezdték megérteni, hogy kik is vagytok. Elkezdték meglátni a saját hősiesség életetek fényét, és hogy milyen nagyszerűek is vagytok a Teremtő szemében. Megértitek, hogy a nagyszerű fenségesség a Teremtő "szeretetének azon képmása", amit magatokkal hordoztok.

Elkezdték megérteni azt, hogy a legjobb álmok és látomások nem az angyaloktól származnak, hanem mélyen önmagatokból. Közületek néhányaknak - akik itt ülnek a hallgatóságban - tényleg voltak ilyen élményeik. A történet az öntudatról, és azon hibás valóság feletti győzelemről szól, amit elhittetek veletek - miszerint, hogy semmik vagytok, illetve hogy a Föld áldozatai vagytok. A hagyma lehámozása - azon sötét, régi részeitek, melyek nem egyeztethetőek össze a nagyszerűségetekkel!

Ez hát a történet mára. Ez több is egy történetnél, kedveseim. Ez a belső zene, ami meg tudja változtatni az életeteket.

És ez így van.

Kryon

Fordító - Konrád Bálint
Lektor - Barczy Bernadett
Stiliztika - Daka Sanya